

Hermova smaragdová deska a vědění antisvěta

Lidstvo se vždy snažilo proniknout do tajemství všehomíra. V průběhu věků se zachovaly četné legendy o dávných, skrytých znalostech bohů a představitelů dávných civilizací, které údajně lidem zanechali. Takovou legendou je například Smaragdová deska Herma Trismegista. Někdy se Hermovi říká egyptský bůh Thovt nebo Thovt Atlant'an.

Podle legend se Hermovy znalosti staly základem hermetismu a tvořily základ zednářského učení. Kdo tedy Hermes ve skutečnosti byl? A kdo byl egyptský Thovt? Co bylo řečeno ve Smaragdové desce, a bylo původně skutečné vědění o vesmíru zapsáno Thovtem? Opravdu zednáři disponují tímto starobylým věděním?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže jako obvykle lze těmto informacím věřit, nebo nevěřit. A necht' si každý vybere sám...

...Pálící slunce je oslepující. Horký vítr zvedá víry horkého písku. A vpředu se královsky tyčí Velká pyramida. Její svahy z obrovských kamenných cihel se táhnou ke slunci. Někde tam, na šikmé stěně, jsou vidět obrovské monolitické kvádry slisované šikmo do sebe. Kdysi to byly klenby vchodu.

Nyní se však slunce dotklo vrcholu a vše naokolo se rozzářilo duhovým svitem.

Mihotající se duhové záblesky začaly pomalu vířit, a vtom se vše stočilo do jediného víru. Jakási neznámá síla mě přenesla k mohutným klenbám starobylého vchodu. Ten však byl zablokován stejným gigantickým monolitem.

Přesto však kamenná deska náhle zůstala vzadu a přede mnou se objevil tunel a schodiště vedoucí hluboko do pyramidy. Celý prostor se rozzářil nazelenalým

světlem jakoby vycházejícím ze samotných stěn.

Duhový vír mě však dál unášel kamsi hluboko do nepřehledných chodeb kamenných tunelů a průchodů, až se přede mnou podivně „rozplynula“ další kamenná stěna. Byla stejná jako ta první za mnou. Nakonec se duhový vír zastavil v obrovském sále uvnitř pyramidy. Zelenká záře dál pulzovala a jemně osvětlovala mohutné sloupy pokryté výjevy ze života starých Egyptanů. Barvy působily svěže a živě, jako by byly právě naneseny. Sloupy podpíraly objemný strop z obřích kamenných desek ve velké výšce. A uprostřed sálu stála obrovská kamenná krychle z bazaltu.

Vír duhových barev se na něm zastavil... postupně se rozpouštěje. A nyní se na místě, kde byla kamenná krychle, začala pomalu materializovat postava v bílém rouchu se zlatým lemem a zlatými pláty. Pláty (brnění) nezakrývaly celé tělo. Byly na nohách, na rukách, a široké výztuhy kolem krku a velké náramenníky, stejně jako široký kovový pás, který pokrýval celou oblast břicha a dotýkal se téže široké výztuhy kolem krku, jež zakrývala celou hrud'. Na hlavě měl zlatou přilbu v podobě... ptačí hlavy s dlouhým zahnutým zobákem ibise. Prastarý válečník pomalu sestoupil na dlažbu sálu, a za ním se pomalu objevila černá kamenná krychle.

„Zdravím tě, sestro,“ bleskly mi vědomím jeho myšlenky, a pak si sundal svou bizarní helmu. Pronikl mnou známý pohled jeho zářivých očí. Tohle je Thovt, Siriánec. Přišel sem už mnohokrát, převtělil se do mnoha těl a epoch. Je to Saint Germain. Ale proč na sebe teď znovu vzal tu prastarou podobu?

„Ano, přišel jsem v této podobě Thovta, abych vyprávěl dávno zapomenutou a z letopisů civilizace vymazanou historii toho, kdo se odedávna vydával za Thovta a používal mé prastaré jméno k páchání zla v tomto světě,“ řekl Thovt, aniž by rozevřel rty, přímo v mém vědomí a usmál se.

„O oněch dávných událostech zde již bylo řečeno mnohé, ale snad je ještě třeba zvlášť vyprávět o tom, kdo se stal na Zemi uctívaným a před kým se klaněli, o tom, jehož učení bylo přijato ‚silnými tohoto světa‘, a co se stalo prakticky normou posvátného vědění, základem esoteriky.

Již dříve zde bylo řečeno o onom starobylém falešném učení, které překrucuje základy poznání a uvádí ducha do temnoty tím, že podává část pravd a logikou je překrucuje ve falešnou moudrost. To je hermetismus.

Nejprve je však třeba říci několik slov o tom ‚učiteli‘, který toto přinesl na Zemi.

Hermetismus je učení Hermovo, které je nazýváno jeho jménem. Kdo tedy byl tento Hermes?

Na úvod chci říct, že to nemá nic společného s mým jménem. V mé domovině - na planetě v soustavě Siria - mi říkali Džhuti. Tak mi říkali také v zemi Ki Hu Ptah (Egypt), kterou naše expedice vybudovala na Zemi, kde jsme postavili pyramidy - portály, které spojovaly pozemský svět s naším a s mnoha dalšími světy.

Atlantáné mi říkali Thovt. Džhuti a Thovt znamená ibis pouze v našem a atlantském jazyce. Ibis byl posvátným totemovým znamením mého tělesného rodu v inkarnaci na planetě v soustavě Siria. Předkové mého rodu byli vzdáleně příbuzní s národem Ibisů v dalekém hvězdném čertogu, jehož jméno na Zemi neexistuje. Kdysi jejich předkové přišli do čertogu Siria a spříznili se se zdejší rasou, která byla rovněž plodem směsice příchozích z čertogu hvězdy Nath a z potomků jiných světů. Všechny tyto národy mají humanoidní charakter, vždyť jsou potomky různých rodů a plemen, které v minulých manvantarách pocházely z nehumanoidních rozumných forem.

Také jsem nesl jméno Džhuti nebo Thovt, protože jsem v jedné z minulých manvantar vystoupil z kol samsáry právě vtělený do rasy bytostí podobných ibisům.

Dnes však nebudu vyprávět o sobě, ale o jednom velmi těžkém duchovi antisvěta, který přišel do čertogu systému Ra, jak jsme tehdy nazývali Slunce po smrti Rádža Slunce.

Před časem se tady už objevil skaz o systému Nibiru, který se vynořil z antisvěta a díky generování energie Rir se mu podařilo zůstat v našem světě. Ano, byli to právě obyvatelé jeho světů, kteří prorazili trhlinu mezi světy pomocí supertěžkých kamenů antisvěta a vtrhli do galaxie Mléčné dráhy. Jejich prvními osadníky v obsazeném světě pak byli černí draci a hadi, jejich vazalové, o nichž se zde také mnoho vyprávělo (viz témata: Historie Anunnaki a... návrat Chronose; Letopisy Nibiru; Zapomenutý věk dračích válek).

A pak jsme se dozvěděli o hlavním důvodu invaze - Anunnaki. Vždyť zpočátku se prezentovali jako pomocníci, kteří chtěli Zemi zbavit obřích plazů, kteří přišli s černými rozumnými draky antisvěta.

Před časem zde byla popsána celá jejich historie a to, jak se objevily a propadly do antisvěta. Takže ten, o kterém dnes hovořím, je jeden z mocných kněží systému Nibiru, kněz objektu černých děr - Nibiru a ducha tohoto objektu - Satanaila, později nazývaného svými stoupenci Lucifer.

Pocházel z kněžské planety Anunnaki, z jejich nejvyšší kasty - Elohim. Jeho starověké jméno bylo Hanoch. Sepsal letopisy Nibiru z pozice samotných Anunnaki, chváliv mistra Satanaila a jeho moc a inteligenci, kterému se podařilo překonat éterickou podstatu Vesmíru, kterou nazýval Chaosem. Na Satanailův příkaz odcestoval na uměle uspořádanou Glorii v systému Ra (Slunce), kde vstoupil do uměle syntetizovaného těla. V té době si Anunnaki vytvářeli těla na základě rasy Atlantánů, z nichž si také udělali své vazaly. Tyto experimenty se prováděly na Glorii. Anunnaki mají také velké kastovní rozdělení. Takže na Glorii zařizovali svůj svět především zástupci nejvyšší kasty Anunnaki - Elohimové čili osadníci z planety Elohy v systému Nibiru (viz téma: Historie Anunnaki a... návrat Chronose).

Jako první přišli do čertogu Ra. A až mnohem později se Satanail rozhodl vpustit do tohoto světa Nefilimy, hmyzoidní tvory s humanoidními geny. Byli geneticky modifikovaní, jak by se řeklo v moderní pozemské společnosti, ale stále měli

schopnost rozmnožovat svá těla, třebaže napůl uměle. Hustá těla měli i v systému Nibiru. Na druhou stranu Elohimové nemají hustá fyzická těla ani na své Eloze v systému Nibiru. Jsou velmi antisvětoví a vynakládají velké úsilí na to, aby měli na tomto světě fyzická těla, aby mohli spotřebovávat jeho zdroje. Právě oni vytvořili na Glorii obrovskou laboratoř, aby pro sebe od základu vytvořili fyzická těla s využitím humanoidní genetiky atlantské rasy a některých dalších biologických druhů.

Samotní Elohimové bez humanoidní podoby mají strukturu, která není fyzická, ale snad něčím připomíná astrál, jen je to antiastrál antisvěta. A jejich podoby tam připomínají spíše medúzy nebo tvory s mnoha končetinami vycházejícími ze středu. Často jsou tyto končetiny podobné křídlům. A právě tak je mimochodem kreslili ti, kdo je mohli vidět, jako šestikřídle serafíny. Serafíni a cherubíni - to jsou podrasy Elohimů - Anunnaki. I oni jsou něčím blízkým hmyzoidním formám, ale spíše létajícím nebo podobní pavoukům, jen místo šesti nohou mají šest křídel a uprostřed fasetovanou (složenou) strukturu těla, jako jediné vše analyzující a vše vidící oko hmyzu. A právě na tomto principu začali později vytvářet podobné roboty, kteří také začali všechno vidět a kontrolovat život na Zemi, vytvářejíce si z lidí vlastní farmu energií (viz téma: Bitva o „farmu“).

Takže Hanoch se vydal na Glorii a dostal tělo vytvořené v laboratoři. Tam začal pracovat na vytvoření možnosti záznamu vědomí na čip, aby se náhodou neocitl v antisvětě z vůle Chaosu, jak se domnívají antisvětáci, ale ve skutečnosti díky vlastnostem éteru Jsoucího, které se Anunnaki snaží obejít a včlenit se do systému světa, aby nespadli do antisvěta.

Před vynálezem záznamu na čip se nejtěžší duchové, aby se nedostali zpět do svého antisvěta, přicházeli na Nibiru, do její dvojité černé díry, a s pomocí jejích energií se znovu inkarnovali do ošklivých laboratorních těl, protože normální reprodukce pro ně již nebyla dostupná kvůli jejich vlastním zásahům do živých systémů. Přitom však ztratili velkou část svého vědomí. Proto Anunnaki neustále bojovali o fyzickou nesmrtelnost. Chtěli si za každou cenu plně zachovat své vědomí.

Uvědomili si, že každý duch při inkarnaci ztrácí paměť na minulé inkarnace. Proto se snažili obejít tento zákon, vlastnost éteru, která vede ducha skrze samsáru ke složení zkoušek v zapomnění. Jestliže však světlí duchové učitelů věděli, že duch s čistou podstatou vždy projde zkouškou, antisvětáci se nechtěli dostat do éterových proudů Vesmíru, aby přijali odplatu a složili zkoušky. Uměle hledali způsoby, jak nabourat vlastnosti éteru. A tím, nutno říci, se zabývali odjakživa.

Ale Anunnaki jsou obyvatelé antisvěta, takže jejich znalosti o vesmíru byly vždy založeny na tom, jak věci fungují v antisvětě.

Hanoch ještě na Eloze vytvořil soubor znalostí o světě, jak se domníval, že je. Vše se však týkalo antisvěta. Pouze z pozice, že antisvět je skutečný svět, a skutečný svět je chaos. A cíle a úkoly Anunnaki a jejich Mistra Satanaila či Lucifera jsou vybudování řádu z chaosu, expanze řádu a úplné podmanění a zkrocení chaosu. Přesně tak popisovali svou expanzi z antisvěta do našeho světa, který vždy nazývali chaosem.

Nejstrašnější pro ně vlastnost éteru Jsoucího, kterou je spravedlnost, byla jimi vždy vnímána jako podstata Chaosu.

A hlavní vědou Anunnaki i samotného Hanocha bylo vždy studium Chaosu s cílem zkrotit ho a obejít jeho zákony. Skutečný řád viděli v totální hierarchii a podřízenosti nižších vyšším. A samotný řád světa a vlastnosti éteru považovali za referenční právě ti, kdo existují v antisvětě.

Právě tam, na Eloze, začal Hanoch sepisovat anunakijské vědomosti o éteru, ale z pohledu antisvěta. A to vše tvořilo základ jejich vědomostí popsanych v kabale. Kabala je již zjednodušené vědění, které Anunnaki předali svým vyvoleným na Zemi, podle kterého se měli snažit žít. Kabala popisuje 10 světů, tzv. sefirů, což odpovídá 10 tzv. dimenzím antisvěta. Za démonické světy naopak považují náš svět, jako svět chaosu, kde ještě může dojít k odplatě. V jejich antisvětě žádná odplata neexistuje. Tam existuje pouze zásluha.

Čím více kdo z démonů vytváří zlo a zákeřnosti, tím je silnější a má větší zásluhy, vždyť v tom se projevuje jeho přežití na úkor druhých a jakýmikoliv prostředky, což je hlavní hodnota antisvětských. Existence sebe sama za každou cenu, dokonce i zničení celého světa kvůli tomu. Tam se tomu totiž říká životaschopnost ducha.

Nyní však, po získání těla na Glorii, bylo Hanochovým úkolem vytvořit knihu vědomostí o tom, jak zkrotit zákony Chaosu, tedy živého světa, aby sloužil jim - antisvětovým, a jak to vše z hlediska konvenčního dobra a pravdy předložit těm, kteří neuvažují v kategoriích antisvěta. To znamená, že bylo úkolem, přicházejíce do styku se světlými civilizacemi nebo jejich potomky, předstoupit před ně ve světlé podobě a prezentovat jim poznání antisvěta jako zjevení a pravdu o vesmíru a světě. Přesně to dělal Hanoch na Glorii. Právě tam začal sepisovat své smaragdové desky.

Byly to desky z uměle vypěstovaného smaragdu, na nichž byl na úrovni nanotechnologií vepsán text v jazyce Anunnaki, i v jazyce Atlantánů. Tento text bylo možné přečíst pouze pomocí určitého projektoru, který prosvěcoval strukturu kamene. Na druhé straně desek byl text vyryt ve staroegyptštině (jazyce země Ki Hu Ptah) pro to, aby se to vše dostalo k civilizaci těch, které chtěli Anunnaki proměnit ve farmu. Celkem bylo zhotoveno sedm hlavních desek a ještě další doplňkové. Samozřejmě, že celé texty se vešly do struktury kamene pro civilizované Atlantány, a v jazyce Ki Hu Ptah byly napsány pouze výňatky.

Poté, co byly desky zapsány, dostal Hanoch od Nibiru úkol odejít na Zemi do Atlantidy a zaujmout tam místo velekněze. Právě prostřednictvím Atlantidy plánovali Anunnaki zavést své učení o světě. A právě pod věděním Atlantánů Hanoch upravil vědění Anunnaki tak, aby zkreslil vlastní znalosti Atlantánů o světě. Atlantané, stejně jako mnohé rozvinuté civilizace kosmu, věděli mnohé o éteru a jeho zákonech. A právě na tom všem byly založeny Hanochovy výklady, ale takovým způsobem, aby odváděly k falešné moudrosti.

Hanoch přišel do Atlanty, přijav tam při svém kněžském svěcení jméno Hermes.

Ačkoli i na Glorii ho tak někdy nazývali ti, kteří se podíleli na podmanění Atlanty a jejím učinění zástupkyní Nibiru na Zemi, rasou správců „farmy“.

V Atlantě Hermes vytvořil kopii smaragdových tabulek již jen s obvyklými vyrytými záznamy tezí a umístil je do hlavního chrámu jako předmět uctívání, jako moudrost a poznání o Jsoucím, o všem ve vesmíru, a jako velké zjevení.

V té době jsem přijel do Atlanty a viděl jsem to v jejich chrámu. Pravda, byl jsem tam už v době Poseidónově, ale starý Hermes ještě sloužil jako kněz a nevypadal staře, každému říkal, že mu k tomu pomáhají znalosti.

Ještě za mého života začal podepisovat tabulky mým jménem. A vládce Atlantidy Poseidón začal tuto fámu rozhánět. Že prý Hermes a já jsme jedna a tatáž osoba. A že může pobývat na různých místech světa ve stejnou dobu. Došlo až k tomu, že zde v chrámu v Egyptě cestující poutníci se obrátili na mě, jako na něj, a začali mě nazývat Trismegistem, jeho titulem, který si sám vymyslel. Což znamená „třikrát největší“. A začalo to docházet tak daleko, že mi lidé přestali věřit, ale začali vyprávět pohádky o tom, že mohu být zároveň kdekoli chci a prostě prověřuji jejich víru tím, že jim odmítám věřit, že je tak zkouším. A jeho smaragdovým deskám začali říkat Kniha života, kterou jsem nakonec vydal a předložil všem, nejen zasvěcencům v chrámu.

To vše mě tedy přimělo představit skutečnou Knihu života, kterou jsem sestavoval celý svůj život a kterou jsem začal psát ještě v systému Siria. Byla také, stejně jako Hermovy tabulky, o Jsoucím, o Éteru a o síle Života, která je Jsoucím samotným, o síle a energii, která umožňuje Jsoucím Existovat z této energie, která se v Indii nazývá slovem Šakti, a o jejích variacích. O tom, jak se proměňuje a jak dochází ke stvoření světů a projevení všeho na počátku manvantary. To vše jsem zapsal do krystalu, který jsem přinesl ještě z čertogu Siria.

Ale tam nebylo nic vepsáno konvenčními znaky, jako to dělal Hermes, třebaže s pomocí nanotechnologií, ale bylo to vepsáno určitými oscilacemi vln, takže když se na ně člověk naladil, objevily se mu před očima obrazy. Proto byla Kniha života přístupná, nehledě na neznalost jazyka, ale pouze těm, kteří s ní dokázali naladit své vědomí. A to je možné jen tomu, kdo duchem rezonuje a kdo je duchem čistý od neřestí a uzlů karmy. Proto Hermes nikdy nemohl Knihu života přečíst, ačkoli za mnou kdysi dávno před všemi těmito událostmi přijel do Ki Hu Ptahu, ještě když Chronos vládl Atlantě.

Dal jsem mu krystal, protože jsem věděl, že číst, nebo spíše vidět všechno bude moci jen ten, kdo duchovně odpovídá. Ale Hermes řekl, že vidí všechno a začal tehdy umělecky obdivovat. Samozřejmě chápal, že co vidím já, on nevidí, ale jen to před veřejností předstírá. A od té doby choval myšlenku zbavit se mé přítomnosti na Zemi.

A teď měl v plánu vydávat se za mě a, vyprávěje báchorky o svých superschopnostech, být zároveň sám sebou a mnou v různých částech světa.

Tehdy jsem byl stále knězem v této zemi zvané Ki Hu Ptah a vše jsem spojoval s

diplomatickými záležitostmi. Často jsem pobýval v Atlantě a snažil jsem se usměrňovat jednání tak, aby neměla ničivé následky, aby se nevedly války, které nikdo nechtěl, kromě chamtivých Anunnaki, kterým Atlanta naslouchala.

Ale Hermes už tenkrát začal do těch dokumentů zasahovat a podepisovat je mým jménem. Oblékal na sebe mou podobu, aby mohl předstoupit před dav.

A s tím vším bylo třeba se vypořádat. A tak jsem se znovu vydal do Atlanty. Ale napřed jsem poslal dopisy Poseidónovi, kde jsem se ohradil proti všem podpisům Hermese, který se tam za mě začal vydávat. Pořád jsem nemohl pochopit, jak je možné věřit královskému dvořanovi, kterého lze vidět skoro každý den, že je najednou jiný, že je také knězem v Egyptě. Nějaký nesmysl...

Tehdy jsem však pochopil, ale, bohužel, pozdě, že se s nimi spolčil i Poseidón. A prostě ten nesmysl šířili do světa a každý den předhazovali davu báčorky. Nu, dav může věřit čemukoli. Sám jsem chtěl všechno vyvrátit, aby mě lidé viděli vedle Trismegista, aby konečně pochopili, že jsme různí lidé, a ne jedna osoba. Nikdy by mě nenapadlo, že se takový nesmysl ujme a že něco takového může být tak uvěřitelné. V Atlantě znali sílu technologií, ale přesto s otevřenými ústy všichni sledovali, co jim ukazovaly hologramy a všelijaké podivuhodné obrázky, které to všechno technicky reprodukovaly.

Sám Poseidón se na tomto podvodu podílel, vždyť sám vyrobil dokumenty, v nichž si dovolil celému světu vyměřit daň a považovat kolonie Atlantidy za své. A Trismegistos to podepsal za mě. Válka se stala opět nevyhnutelnou. Hyperborea a země Mu se neuznávaly za vazaly Atlanty. Ale to jsem si ne hned uvědomil, bohužel.

A když jsem dorazil do Atlanty, přivítali mě jako Trismegista, ať už jsem jim tam řekl cokoli. A sám Hermes neopustil své komnaty, aby nenarušil 'úchvatné' představení. Potkal jsem Poseidóna a ten mě oslovil jako Trismegista, jako by úplně na všechno zapomněl, jak kdysi přijel do Ki Hu Ptah. A na každou mou otázku a poznámku byl vždycky nadšený, jak se mi daří dělat všechno najednou tady i tam.

Takovou podivnou zákeřnost jsem poznal poprvé. A než jsem stačil cokoli dokázat, ztratil jsem své tělo v Poseidónových komnatách. Hermovi služebníci poté mé tělo dematerializovali svými zbraněmi v palácových chodbách. Všude a kolem pak sepsali mýtus, že já, Thovt z Egypta, a Hermes jsme jedno a totéž. A všechny činy temného Herma připisovali také mně. A jeho učení ve smaragdových tabulkách se náhle stalo i mým. A dodnes je ta lež stále živá... Ale ještě víc se jí nakupilo za všechna ta staletí...

Přesto se mi však podařilo uložit Knihu života - ten krystal - do depozitáře pod Sfingou ještě před odjezdem do Atlantidy. A moudrý Ptah ji stále opatruje.

To vše také Hermes vyhlásil za své desky a nařídil, aby se na zlaté desky otiskly jeho podivné nákresy. To všechno dlouho kreslil a otiskoval symboly, které mu poskytovaly jeho znalosti z antisvěta. Pak se na světě objevila taková kniha kreseb, jenže stránky nebyly sešité a nebyl to svitek. Desky se daly přehazovat a nebyla mezi nimi vůbec žádná posloupnost. Hermes tehdy tvrdil, že zobrazil vize, které

viděl v Krystalu života, který jsem vytvořil. Všechno to však připisoval sobě. A ty destičky jsou prý vytvořeny proto, aby bylo vše veřejně dostupné, ne proto, aby se před lidmi tajila všechna tajemství. A není v tom žádná posloupnost, prý aby sama Prozřetelnost rozhodla, jak to všechno má být poskládáno, a pokaždé jinak. A tak se z těch zlatých listů staly atlantské věštby. A okamžitě se našli vykladači obrazů, každý svým vlastním způsobem, a hned se objevili věštcí pro budoucnost, kteří pěli ódy na Trismegista, ale přitom ho nazývali svým jménem.

Potom začali všichni mágové najednou kopírovat obrázky z balíčku karet. Navíc někdy obrázky sami kreslili a vymýšleli si různé detaily. Tak se falešná Kniha života dostala do chrámů toho světa, ocitla se v Babylóně a Uru a dorazila na břehy Nilu v této podobě, kde noví kněží uvěřivše lži nebo vůbec nezajímající se o pravdu začali každému hádat za peníze. A stalo se to velmi populární. A tak se zrodil tarot.

I když v pozdějších epochách se na něj postupně téměř zapomnělo, zejména po potopě, která spláchla polovinu světa a také Atlantu. Přišla však jiná doba a kočovný národ Cikánů tyto karty znovu našel v egyptských zemích a obrázky byly znovu a znovu překreslovány. Tak se vyklubal tarot, který se dostal až do epochy novodobé Země.

A jaká byla historie desek? Po potopě Atlantidy Hermes uprchl na diskoletu do Ki Hu Ptah, kde se znovu představil jako Thovt. Stále chtěl otevřít Ptahovu pokladnici - onen podzemní labyrint, který střeží Sfinga-Ptah. Snažil se také proniknout do pyramid. Ale pouze předstíral, že už tam byl. Vždyť těmi ochranami by neprošli ani Anunnaki. Protože jsou naladěny na čistého světlého ducha - jako propustka pro průchod. A žádná atlantská technika, ba ani Anunnakiů z Glorie nedokázala tuto bariéru překonat.

Hermes se v Egyptě stal mágem a knězem a založil svůj první řád, školu kněží, na kterou dohlíželi Anunnaki. Tam také postavil do čela učení své tabulky. Uchovával je odděleně a pouze z dálky je bylo možné spatřit při zasvěcení. A to po potopě Trismegistovi zbyla jen jedna tabulka. A zbytek král Škorpion, který se na chvíli zmocnil trůnu, dokázal všechny ukrást, aby se dostal do labyrintu. Domníval se, že obsahují klíč ke starověkým pyramidám a podzemím.

Škorpion však byl spálen v pasti pyramidy a tam shořely s ním i ony tabulky. Hermes po tomto zmatku zůstal ještě nějakou dobu mágem a magistrem sekty zasvěcených pod novými faraony království.

Hermes hledal recepty na magické proměny, snažil se pochopit tajemství naší civilizace Siria, ale ani svůj vlastní diskolet nedokázal opravit, když se porouchal. Ostatně ani v Atlantě nebyl inženýrem. Stal se prvním černým alchymistou, vynálezcem smrtelných jedů a jedovatých látek místo elixíru života a mládí těla prodlužoval podle starých receptů Chrona, konzumující výtažky z lidských dětí zpracovaných krystaly Anunnaki z Glorie. Energetické směsi samotných Anunnaki na jeho fyzické tělo nepůsobily, bylo totiž prakticky pozemské, aby mohl žít na Zemi. Jen mít jiné parametry, všechno by fungovalo, ale pak by Hermes nemohl na Zemi existovat, aniž by neustále nosil skafandr. Proto také Gloriánci nepřistávají na

povrchu Země. Nemohou zde žít, zato tam u sebe mohou konzumovat právě onen gawah a látky přijaté při jejím zhmotnění a nadále podporovat svou existenci. Hermes hledal podobný elixír pro své pozemské tělo, které pro něj bylo na Glorii vytvořeno před mnoha staletími. Přece jen už začínalo být velmi zchátralé a bylo pro něj velice obtížné se v něm pohybovat.

Při jednom ze svých experimentů beze stopy shořelo, a tento oheň spálil jeho chrám do základů. Poslední tabulka pak v tomto ohni vzplanula a rozplynula se.

V Chaldeji žil kněz Ningišzida, který se stal učedníkem Herma a tyto kresby tarotu a destičky začal vykládat svým vlastním způsobem. A brzy se stejně jako jeho učitel pojmenoval Hermes-Thovt Trismegistos... Jaký učitel, takový následník. Pro Chaldejce se stal velkým mágem a autorem Trismegistových tabulek. Sám spatřil poslední smaragdovou tabulku a přeložil ji do jazyků sumerštiny a akkadštiny, když ji otiskl do hliněné tabulky.

Právě tento text, zapsaný jeho rukou, zůstal v pozemském světě. Ale ani tato tabulka z Uru se nedochovala. Ačkoli její kopii kdysi odvezl Alexandr, řečený Makedonský, do Alexandrie, a nařídil, aby byla uložena ve světové knihovně, kterou tam založil. Samotný originál Ningišzidy byl zničen v době malé potopy, kterou bible nazývá Potopou světa (viz další témata).

Alexandr vyprávěl svůj mýtus o tom, jak našel onen starověký text, údajně na hrobě ani samotného Herma, ani Ningišzidy v Uru, ani v samotném Egyptě, a ukázal světu pouze překlad tabulky do řečtiny. Tento svitek uchovával v knihovně, která potom shořela. Někomu se však podařilo tento svitek odvézt do Říma a přeložit ho do latiny. I tyto svitky se však ztratily. Sám Vesmír se pokusil zničit lež.

Ale tu tabulku Ningišzidy nebo její kopii se podařilo nějakému arabskému hvězdáři přeložit. A tak byl tento podivný text zařazen do arabského traktátu ‚Kniha o příčinách‘. Arabští přepisovatelé se snažili uchovat veškerá vědění, které měli před sebou, a tak vznikl onen traktát, kam bylo umístěno vše, co našli na Východě po zničení alexandrijské knihovny.

Co je to tedy za text, který se dochoval až do vašich dnů?

Neměl se mnou nic společného, a z Hermova zápisu to byl jen malý zlomek, který byl vytištěn na posledním úlomku jedné ze smaragdových tabulek, kterou náhodou spatřil Ningišzida, jenž si přivlastnil jak mé jméno, tak i jméno Hermovo, a dokonce i stavbu pyramid v Egyptě. Tento text se zachoval až do vašich dnů.“

„Je to Pravda! Je to Jistota! To, o čem není pochyb! To, co je nahoře, pochází z toho, co je dole, a to, co je dole, pochází z toho, co je nahoře, ... dělá divy s jednou [věcí]. Tak jako všechny věci pocházely z Jediného. Jeho otcem bylo Slunce, a jeho matkou Měsíc. Země ho nosila ve svém lůně, a Vítr ho živil ve svém lůně, jako Země, která se stane Ohněm. Vyživujte Zemi z toho, co je jemné, s největší silou. Ze země se vznese do nebe a stane se vládcem toho, co je nahoře, i toho, co je dole.“

„Jedná se o fragment Trismegistova traktátu, nikoliv však o celý text. Přitom zde se

Trismegistos snažil sdělit znalosti Anunnaki právě pozemšťanům, kteří před nimi již v té době tajili existenci jiných světů než Země a Slunce s Měsícem. Celý vesmír se již tehdy podle plánu Anunnaki pro pozemšťany měl omezovat pouze na Zemi.

Hovoří se tu o éteru jako o substanci Jsoucího, ale zároveň je veškeré Jsoucí a celý Vesmír ohraničen pouze světem Země, Slunce a Měsíce. Tento fragment také říká jeden z postulátů Hermova učení (hermetismu), že vše je jedno a podobné jak nahoře, tak dole a že vše je vzájemně závislé na tom, co se děje dole i nahoře. Přičemž, co je nahoře, závisí na tom, co je dole, a to, co je dole, na tom, co je nahoře.

Přesně to všechno je sofistikovaná falešná moudrost. Ve skutečnosti je vše v éteru propojeno a to je pravda. Ale zde v tomto postulátu je závěr, že to nahoře lze změnit zdola. Stejně jako to dole seshora. A nahoře i dole lze vykládat po svém. Jako nejvyšší a nejnižší, jako božské a hmotné i jako dobro a zlo a jejich rovnováhu v přírodě.

Odtud pramení veškerá důvěřivost stoupenců tohoto učení všech škol a směrů esoteriky, že prostřednictvím nižšího, prostřednictvím hmoty a fyzického těla lze změnit svého ducha, očistit se a stát se osvěceným svatým, například tím, že se změní fyzická strava nebo se začne provádět nějaké fyzické cvičení. Odtud pocházejí všechny mechanické praktiky. Z této falešné a iluzorní představy samotných Anunnaki o Jsoucím. Když se tito při pohledu na éterické struktury a při spatření jejich podoby ve všech formách projevu života jen hloupě jako líní učedníci rozhodli obejít zákon vývoje a podvádět. Svůj důvtip považovali za geniální objev, jak se lze stát skokanem a uměle si vybudovat různé energetické struktury prostřednictvím fyzického těla, aby se bylo možné dostat do vyšších světů. Nechtěli poznávat a měnit svou podstatu ducha, aby se stali jinými ve své podstatě, rozhodli se uměle napumpovat svá energetická těla a čakry, a tak očekávat změnu v podstatě ducha.

Ale při tom všem se neděly žádné zázraky, nýbrž iluze s obludným růstem ega těchto duchů, kteří fyzicky z technického pumpování jemných struktur získali euforii rozkoše a považovali to všechno za osvícení. Z čehož se jejich ego, které nikam nezmizelo, začalo divoce povyšovat a na ty, kteří nemysleli na stejnou vychytralost, se dívali jako na podřadné hloupé bytosti. Začali sami sebe chápat jako ty, kdo prošli Boží zkouškou chytrosti, a svou chytrost uznávali jako svůj osobní geniální objev, který od nich i Bůh údajně očekával. Proto začali věřit v zázračnost takovýchto paklíčů ve všem a na všechno a věřili, že Bůh přesně toto očekává od těch, které sám ze sebe stvořil. A že právě v tom spočívá vývoj, v rozvoji intelektu a chytrosti obcházení fyzikálních zákonů - překážek, které jsou údajně speciálně nahromaděny pro vývoj pomocí jejich překonávání.

Ostatně oni jako antisvětoví vždy ospravedlňovali své činy a nyní přijali samotné zlo jako jednu z variant obcházení fyzikálních zákonů éteru, jako moudrost a tu samotnou lstivost a odhodlání zabíjet a obětovat všechny a všechno, aby dosáhli svých cílů. Věří, že právě toto je rozvoj ducha, rozvoj osobnosti a že právě toto od nich očekává Bůh. Odvahu ničit kvůli dosažení svých cílů, ničit, aby mohli vytvářet

nové věci. Právě tak si sami vsugerovali, jako by to všechno zapadalo do samotné přírody, kde je všechno pomíjivé, ničí se a zabíjí, aby se z trosek vytvořily nové světy. Přesně to se stalo hlavní ideou a skrytým věděním Anunnaki Luciferitů. Takový způsob ospravedlnění jejich činů a jejich přežití na úkor ostatních bytostí.

Necítí se být součástí Jsoucího, protože údajně nějak vědí o vlastnostech éteru, který prostupuje všechno ve všem. Stále si myslí, že všechno je Jedno, ale jaksi jsou stále odděleni, a zdroj je oddělený. Vnímají svět jako jednotný, zároveň se však považují za něco, co je nad dobrem a zlem a nad tímto jednotným světem.

A konečně tato věta: ‚Ze země se vznese do nebe a stane se vládcem toho, co je nahoře, i toho, co je dole,‘ hovoří o dosažení hlavního cíle ducha v tomto všem - stát se vládcem všeho a všech jak dole, tak nahoře, a to prostřednictvím těchto znalostí. To znamená, že jejich cílem je stát se vládcem, panovníkem, hierarchou, což je cílem každého, kdo se řídí tímto učením. To znamená, že opět není Jednota, je-li vládce a všechno ostatní, nad čím se má povyšovat. Ale oni se domnívají, že to je to, co po nich údajně chce Bůh. Jakýmkoliv prostředky chytračice a konajíce dobro i zlo, lež i pravdu, cokoliv chcete, ale abyste se dostali na vrchol obcházejíce ostatní, abyste se stali podobnými Bohu. Přesně tak je chápán vývoj ducha v antisvětě, a takto jej chápou i samotní Annunaki. A přesně to vše je zakódováno v této větě, kterou Ningišzida zapsal z dochovaného kousku Hermovy tabulky. A právě toto všechno, jako zhuštěný výtah z textu všech tabulek, zapsal Trismegistos na samostatnou tabulku, která byla uchovávána v jeho chrámu v Egyptě po zničení Atlanty.

Odtud se všechny ostatní znalosti Anunnaki vždy týkaly pouze způsobů a receptů, jak pro sebe ohnout a jak obejít fyzikální vlastnosti, které jsou samotnými zákony éteru Jsoucího. Ostatně to je podle nich cílem rozvoje ducha a to chce i Bůh, který všechny tyto fyzikální zákony postavil údajně jako překážky, které musí duch obejít svou důmyslností a vychytralostí, drzostí a podlostí, aby se Mu mohl vyrovnat.

Pro ně neexistuje pojem dobra a zla, a všechny prostředky jsou dobré. O tom vypovídá i postulát o podobnosti dole a nahoře, tj. dobra a zla, jako dvou stran téže mince. Odtud považují svědomí, které zakazuje zlo, za slabost a hloupost, a neschopnost ducha překonat překážky zbudované Bohem.

Někdy to však interpretují tak, že to nebyl Bůh, kdo to všechno zbudoval, chápajíce nakonec hloubku pravdy a dotýkajíce se jí, že se to všechno vyvinulo a projevilo samo od sebe, a ne podle plánu nějakého Programátora. To je názor nejvyšších hierarchů antisvěta, a je tam také považován za nadsvětské poznání. Pak se však nazývá Velkým Chaosem, který musí duch překonat jakýmkoliv prostředky neuvažující s morálkou a odvrhující všechna tabu jako projevy Chaosu.

Za nejvyšší svobodu ducha považují úplnou svobodu konání, a že jen tak se prý duch může stát bohem, tím, že porazí Chaos a obejde všechny jeho překážky.

Příkladem jim je mistr Lucifer, který se postavil Bohu, jenž se ukázal být Chaosem, a který nyní buduje svůj vlastní uspořádaný svět, a oni jsou údajně všichni jeho

učedníci. A tou nejdůležitější hodnotou je mít tu drzost k úplné svobodě konání *(nebo také anarchii)* ničit vše, co stojí v cestě, údajně proto, aby vytvořili něco uspořádaného, a tedy božského.

Takto je pokrouceno antisvětové padlé vědomí. A příčina toho všeho spočívá pouze v ospravedlňování jejich neřestí a jejich neuznávání jako neřestí, v jejich neochotě se měnit a vyvíjet. Přijali a pochopili vývoj tak, jak se jim líbí a zdokonalují se v tom, co se jim líbí, a vše považují za vývoj, to znamená, že posilují své neřesti a propadají se stále níž a níž do antisvěta. Taková je psychologie antisvětových a všech démonů a hierarchů temnoty, popsaná jako božské zjevení v tajných knihách Anunnaki. Takové jsou znalosti démonů a hierarchů temnoty o uspořádání světa Jsoucího a takové je jejich chápání vývoje, stejně jako všech těch, kteří následují cestu jejich temných nauk založených na takovém chápání světa.

To je to, co jsem chtěl nyní povědět. Protože mnozí v tom všem stále vidí nějaké skryté učení světla, ačkoli ve skutečnosti jde o skryté učení temnoty, zahalené do lží a sladkého klamu logických konstrukcí mysli, aby duše zavedly do propasti antisvěta,“ - tak dokončil své vyprávění prastarý Thovt, pomalu se rozplývající v nazelenalé mlze, na jejímž místě se opět objevila obrovská bazaltová krychle.

...Vtom však duhové záblesky tento obraz smazaly a jen majestátní pyramidy stále odolávají rozpálenému písku a oslepujícímu slunci, jak tomu je po tisíciletí...

Zapsala Valeria Kolcova 14.04.25